

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΖΙΝΙΣΤΥ

ΠΛΑΪ ΣΤΟΝ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟ

ΥΧΤΩΝΕ...

Ο Χερμητελό έβρισε σιγά-σιγά στο κρεβάτι του.

Η άρρωστικιά τον είχε προσβάλει ξαφνικά, άπαινο στο άκρος της ηλικίας του και μέσα σε λίγες μέρες τον είχε καταβάλει ολοκληρωτικά αυτόν τον άκοινοστο άνθρωπο, που ήταν άπαιμένος σε τόσες υποθέσεις και που τούξ ξάφνιαζε όλους με τη μεγάλη του άντοχη.

Και όμως ένα μικρό κροιλόδημα τον έφριξε κάτω και τον έκαρδένισε. Τό τέλος του ήταν πικά πολύ κοντά και ίσως ή άλλη μέρα ξημερώνοντας να μην τον έβρισκε ζωντανό.
Όστόσο, ο ίδιος έχοντας άπεριόριστη εμπιστοσύνη στη γρηθ του ίδιοσηχησάσια, δέν έκανε δίωσι ποτέ σημασία στον κίνδυνο και δέν έκανε τίποτε άλλο παρά να άγανακτι γιά την άρρωστικιά του που τού σταματούσε τη δόσια.

Κοντά του την ώρα αυτή καθόταν ή γυνάικα του και κοιτούσε.

— Στο διάστημα της άσθενείας μου θάχουν έβδη πολλές έπιστολές, της ελπε σε σιγαμή ή άρρωστος. Θέλω να μου τις διαβάσουν...

— Όχι, τού άπάντησε ή σίζηγός του. Δέν πρέπει να κοιράζεσαι...

Η κνρία Χερμητελό ήταν μιá γυνάικα αλληθινά όφαια, με κωνονικά χωρακτηριστικά και με πλούσια κωστανόχρωμα μαλλιά. Κίτταξε από ώρα ώρα με προσοχή τού σίζηγό της και κωνάντα πός ήθελε να τού μιλήσει, να τού πη κάτι.

Τέλος σηκώθηκε άτ' τη θέσι της και πλησίαζοντάς τον άκόμα περισσότερο, τού ελπε :

— Άκουσε... Θέλω να σου μιλήσει, φίλε μου...

Παρ' όλη του την άδυναμία, ο Χερμητελό άντελήγη τη σοβαρότητα της φρονηστικιάς της καθώς και τού τόνου της φωνής της και γ' αυτό άνησώχισε.

— Τι συμβάινει ; ρώτησε προσπαθώντας ν' άνασρωθίη. Μήπως δέν έκατέστησαν ή τελευταίες διαταγές μου, μήπως χάσαμε τού χωρηματιστήριο ;

— Όχι.

— Τότε λοιπόν έξηγήσου...

Ο άρρωστος έξαντήληξε γρήγορα από τις δυνάμεις που κατέβαλε γιά να μιλήσει και ξανάπεσε κωνρασμένος στο προσκέφαλό του.

Τό προσώπο του είχε γίνει τώρα κνίσινο σαν τού κρεθ κι' άπαινο του ξεχώριζαν πικά τά σημάδια τού θανάτου.

Η κνρία Χερμητελό περίμενε λίγο κι' άφού ο άρρωστος σηνήλθε κάτω, τού ελπε πάλι :

— Άκουσέ με, γιατί δέν έχωμει κωφά.

Παρ' όλη την κατάπτωσι του, ο Χερμητελό άντανάχησε.

— Είμαι τόσο πολύ άρρωστος λοιπόν ; ρώτησε.

ποταμό. "Επειτ' από τού πόρσιμα αυτό, ο θόρνοξ δήλωσε λίγο άκόμα κι' ύστερα έταμσε.

Και όμως ήταν μοιράιο, ή θεοσειά Γενεθιέβη να μη μείνη ήσυχη, ούτε μέσα στον τάφο της. Μερικώς μίνες άργότερα, στις 23 Δεκεμβρίου 1911, διεπιστώθη, ότι τού μωωολέιο, που έχρησίμενε ως οικογενειακώς τάφος των "Εδοωαδών, είχε παραβασθεί. Τερώνιοι είχαν μπει μέσα. Γιά τού σκοπό, "Απλοτύτα, γιά να κλέψουν τά πολύτιμα κωρημάτια της θώραξ Γενεθιέβης, με τά όποια την είχαν κατέβασι στον τάφο της!

Πέρασαν μερικά χρόνια από τότε. Ο κώμος ξανάσηγήθηκε τη "Μικρή βασιλίσσια, όταν πέθανε κι' ο "Εδοωαδών, στις 13 Μαρτίου 1914. Γιά τούτη φορά, τον "Ιουνο του 1916, ο κώμος, τού όποιου όλη ή προσοχή ήταν κωνομένη τότε στον μεγάλο πόλεμο, βρήκε κωφά ν' άσηκλήθη και πάλι με τη θεοσειά Γενεθιέβη, γιατί ο τάφος της είχε παραβασθεί και πάλι από άγνωστους τυφωφύχους!

Η αυτοκράτειρα Έλισαβέτ (Άνδριάς τού Κέλμερ)

Η γυνάικα του σάπασε κι' αυτός γύρισε τού βλέμμα του πός άντην, γεμάτος άγνια.

Μπροστά σ' αυτήν τη σιακή, τού συνάσθημα τού κινδύνου γιά πρώτη φορά τού παρουσιάζονταν τόσο φοβερό. Κι' έξαφνα, ο ίσχυρός αυτός άνθρωπος, άρχισε να κλάη.

Η γυνάικα του τον παρακολούθησε με τού βλέμμα της, χωρίς να δείχνη όμως ότι πρόσεξε τον τρώμο του.

— Έχω μιá εξομολόγησι να σου κάνω, εξοκολούθησε.

Ο έτοιμοθάνατος όμως έκανε ένα κνίωμα άδιαφορίας και δέν της άπάντησε. Έκεινη τη στιγμή δέν σηκώονταν τίποτε άλλο, παρά τη θέσι του, τη θέσι του που ήταν τόσο άεπιστοική.

Άναστένάξε κι' ελπε :

— Θα πέθανω λοιπόν ; Είνε δυνατόν αυτό ;

Η σίζηγός του όμως σαν να μη καταλάβαινε τη σκληρότητα που έβλινε ή έπισοή της, ετανάβη :

— Έχω να σου κώμω μιá εξομολόγησι... Αυτό βέβαια δέν είν' εύχάριστο να μένα, άλλα πρέπει να ξαλαφροσθί τη συνειδησι μου... Ο άρρωστος, κι' όλη του την έξάντηλη, προσάπιασε να σηκώση τούξ ώμους του, άλλα δέν τού κατώφθηκε.

Η Χ. Χερμητελό όμως, προσκλήμνη πάντα στην ιδέα της, εξοκολούθησε :

— Δέν θέλω να φηγής, χωρίς να με συγχωρήσεις... Τι θ' άπογίνω εγώ ύστερα κάτω άτ' τού βάρος τού σμάλταξ μου, άν δέν ξαλαφροθί με την έξομολόγησι μου, που θά σου κάνω;

Ο διστοχημένος έτοιμοθάνατος έτρωσε και απαρταρώσε τούμα.

— Και δέν χωράζωμια παρά τη δική σου συγχώμη, συνέχισε ή γυνάικα του.

Ο Χερμητελό όμως τη δέκωμε με μιá τραγική κωνογή :

— Θα πέθανω στ' αλήθεια λοιπόν ; όφαιλάξε. Αύτη όμως χωρίς να φανη πός τον άκουσε, εξοκολούθησε με ψυχρή φωνή :

— Άναγκάζωμια αυτή την τελευταία στιγμή να ταπεινωθώ μπροστά σου... Δέν μπορώ να σ' αφήσει να φηγής χωρίς να σου ζήτησο συγχώρησι... Σε λίγο θάναι πικά άργά... Κι' αυτό θά μ' έκανε να ύποφρώ σ' όλη μου τη ζωή...

Ο Χερμητελό κωνήθηκε δυνατά μέσα στο κρεβάτι του σαν να έννοκωε τούξ σπασμούς της ισάτης του άγωνιάς.

Έκεινη όμως συνέχισε :

— Όφαιλω να στά πω όλα, γιατί ή στιγμήξ σου είνε μεταμωμένη...

Ο άρρωστος ζήτησε να σημαζεύητη στην άκρη τού κρεβατιού, θέλοντας να διώξη από τού τον τη φροχτή ιδέα τού θανάτου.

Η γυνάικα του όμως δέν έννοκωε να τον άφήρη ούτε γιά μιá στιγμή ήσυχο. Βιαζόταν να τού εξομολογήθη :

— Λοιπόν, φίλε μου, τού ελπε, σε άπάτησα : Με θεοφώρισε άνασθητή στον έφοτα κι' πολλές φορές με κατηρούσεξ γι' αυτό... Όστόσο δέν μπορώ να καταλάβω πός παρουσιήθηκα μιá μέρα και παραστρότησα. Σε βεβαιώω όμως ότι μεταμωσι κωροτάτα γι' αυτό... Μπορώ ακόμα άλλωστε να σου τού κνήμω και να μη σου φανερώσο τίποτε... Άλλά ή σκεμη ότι σου τού κνήμω κωφά μέχρι τέλους θά μου ήταν μαρτύριο...

Και ή κνρία Χερμητελό, χωρίς να δείχνη πός ύποφινάετα τη φοβερή δοκησιασά τού σίζηγό της, τού διηγήθηκε όλη την ιστορία τού σμάλταξ της, τού περιέγραψε όλες τις λεπτομέρειες, τού άνέφερε όλα τά περιστατικά.

Μόλιξ ή κνρία Χερμητελό τελείωσε την εξομολόγησι της, ξαναβρήκε άμείωση την ηρωία της κι' ασδάνηθε τον έαυτό της ξαλαφρομένη... Γονάτισε τότε μπροστά στο κρεβάτι, όπου φηγομαζώσε ο σίζηγός της, και προσάπιασε να πιάση τού χέρι του, γιά να πάρη τη συγχώρησι που ζήτησο.

— Πέξ μου ότι με συγχωρείς... τού ελπε. Συγχώρησε με...

Ο έτοιμοθάνατος προσάπιασε ν' άνασρωθίη, άλλα και πάλι δέν τού κατώφθηκε.

Τά μάτια του τά θολωμένα ήσαν ξαφνικά την έκφρασι της άοργής και της μνησιασάξ.

Συγκέντρωσε τότε όλες τις δυνάμεις που τού μένανε και ελπε με ύποφωρη φωνή :

— Άι στο διάβολο λοιπόν !...

Και ξεφώχησε...

